No. 1934 Zaterdag 5 Februari 1921. 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt eiken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden f. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Het nut van een Ambachtsschool.

De Congregatie van Scheut (bij Brussel) is een Congreg. van Belgische en Hollandsche Missionarissen, die haar zendingsgebied heeft in Mongolië, China, de Congo en de Philippijnsche Eilanden. Ook in Holland heeft deze Congregatie een bloeiend missiehuis, nl. te Sparrendaal in Noord Brabant.

Een dezer Missionarissen de Eerw. Pater René Michielsens schrijft in de *Annalen der Missionarissen van Sparrendaal* het volgend interressant stuk:

Het grootste aantrekkingspunt van het lieve Baguio (Philippijnen) is zonder twijfel de welbekende St. Lodewijk-school, die vier jaar geleden door de Missionarissen van Scheut gesticht werd. Het is eene vakschool voor jongens en meisjes, voor kinderen zoowel van de beschaafde Filippino's als van de verschillende onbeschaafde stammen uit deze heidensche provincie.

De school is gelegen in het armere gedeelte der stad en beheerscht vanaf den heuveltop de inlandsche stad of „Campo Filipino", die langs de helling gebouwd is. De talrijke toeristen, die van alle deelen der Eilanden naar de „Zomerstad" opkomen en zelfs van Hong-Kong, Australië en de Vereenigen Staten, hebben eene bizondere voorliefde voor dezen heuveltop en men mag gerust zeggen, dat het gedurende het seizoen een voortdurend af- en oprijden is van auto's en rijtuigen langs de Naguilian-baan.

Wat is dan wel het eigenaardige kenmerk van deze Bijzondere School? Welke is de kracht, die zoo voordurend de voornaamste persoonlijkheden bij hun verblijf in Baguio naar deze katholieke school der arme Filipino- en Igorottenkinderen trekt?

De reden is, dat vreemdelingen en toeristen hier de groote vaardigheid komen bewonderen van de jongens en meisjes der Filipino's en Igorotten, welke ze zich door onverpoosde oefening in kunstig en nuttig handwerk hebben eigen gemaakt. Niet alleen ontvangen de leerlingen het gewone theoretische onderwijs, zooals in de andere scholen van den Archipel, maar hier worden zij ook opgeleid tot bedreven vakmenschen, die in staat zullen zijn, door de uitoefening van een handwerk in hun levensonderhoud te voorzien, als ze de inrichting verlaten hebben. Dat is de ware reden, waarom de St. Lodewijkschool zoo algemeen door de bezoeker bewonderd en geprezen wordt. Zij immers begrijpen, dat deze school met goed gevolg in eene der dringendste behoeften der Philippijnen voorziet: de vorming van een werklievend, vakkundig volk.

De school zelf bestaat hoofdzakelijk uit twee groote gebouwen, die geheel van elkaar gescheiden zijn: een voor de jongens, het andere voor de meisjes. Ieder gebouw bevat de klaszalen en werkhuizen, ingedeeld voor de verschillende graden en vakken van onderwijs.

In den beginne was het een zeer gewichtig, maar tevens moeilijk probleem te bepalen, welke industrie het geschiktste was voor het onderwijs en het meest winstgevend voor de latere loopbaan der leerlingen. Het leidend beginsel voor de oplossing van deze vraag was: het vakonderwijs moet aangepast worden aan de grondstoffen en de behoeften der streek.

Met dit inzicht maakten we ons plan op en kozen tusschen meerdere mogelijke de volgende ambachten: voor de jongens: zilversmid, loodgieter, kleermaker, schoenmaker en timmerman; voor de meisjes: borduren en kantwerken.

De uitslag heeft bewezen, dat wij eene practische keuze gedaan hebben; de kant- en borduurwerken immers, alsook de kunstzinnige werken onzer zilversmeden kunnen gemakkelijk aan de vele toeristen verkocht worden. Daarenboven heeft eene zich snel ontwikkelende plaats veel timmerlieden noodig, om de huizen te bouwen (die alle in hout opgetrokken worden) en ze uit te stoffeeren, verder loodgieters om het ijzer der daken en de buizen der verschillende leidingen aan te brengen. Onze kleer- en schoenmakers bevorderen de beschaving der omwonende Igorotten, die langzamerhand meer met den stoffelijken vooruitgang in aanraking komen en zich zelf ook meer mensch beginnen te voelen, als ze hunne naakte lichamen met kleeren kunnen dekken.

De uitslag, welken de onderwijzers bereikten, was dan ook werkelijk bewonderenswaardig. Igorottenjongens, die nooit te voren aan de mogelijkheid gedacht hadden van zich te kleeden, waren na 7 of 8 maanden oefening in staat, zichzelf een heel stel moderne kleeren te maken. Diezelfde jongens kunnen zulke mooie hoeden vervaardigen, dat vreemde dames en heeren ze verkiezen boven die, welke in de moderne magazijnen geëtaleerd worden. Anderen, die toen ook meer schooljongens zijn, kunnen reeds zoo goed laarzen en schoenen herstellen, dat ze weldra vaardige werklui zijn, die in iederen schoenmakerswinkel worden aangenomen.

Maar onze bezoekers uit Amerika en Manila stellen vooral belang in de zilversmederij en 't gebeurt niet zelden, dat 't werk van deze arme en onbeschaafde kinderen den Stillen Oceaan overgebracht wordt, om aan onze vrienden aan gene zijde der zee te zeggen, dat onze Igorotten-jongens, die in hun dorp geen ander werktuig dan de „bolo" ed rijststamper gehanteerd hadden, er toe gebracht konden worden het fijnste werk te vervaardigen. Om den lust tot werken bij onze leerlingen op te wekken, toonen we hun beide methoden van zilversmelten naast elkaar: de oude inlandsche en de moderne met een benzine-apparaat.

Het loodgietersvak, dat jammer genoeg in de meeste ambachtscholen verwaarloosd wordt, is hier zeer noodzakelijk voor het aanleggen en herstellen van de ijzeren daken en buizen. En het fijnste hout- en snijwerk, dat men in de mooiste huizen van Baguio vindt en waarvan de pracht zoo opvalt, is afkomstig van onze katholieke ambachtschool. In de schrijnwerkersafdeeling zullen we nu eene groote verbetering kunnen aanbrengen, omdat een edelmoedig weldoener, die zich over den buitengewonen uitslag onzer school verheugt, ons een electrischen motor ten geschenke heeft gegeven.

Sedert eenige maanden heeft men aan onze school een onderzoek in studie genomen om een gemakkelijk middel te vinden voor de bereiding van leder. De onderzoekingen hadden plaats onder speciale leiding van het Wetenschappelijk Bureau te Manila.

De eerste proeven zijn genomen en we koesteren de beste hoop, dat we door deze nieuwe industrie weer veel zullen kunnen bijdragen tot bevordering van den maatschappelijken welstand der Bergprovincie, waar veel ruw materiaal voor lederbereiding aanwezig is en waar toch nooit aan eene looierij is gedacht. De laatste proeve is onder leiding van Pater Carlu genomen en het product is door het Watenschappelijk Bureau van Manila als van uitstekende kwaliteit erkend.

Over onze kant- en fraaie handwerken is iedere Amerikaansche dame die te Baguio vertoefde, vol lof, evenals over de vaardigheid onzer meisjes die door de Belgische Zusters onderwezen worden. Niets wekt meer de bewondering van deze toeschouwers dan de vingervaardigheid van die kleine meisjes, om de moeilijkste patroonen van kant en borduurwerk na te maken.

Een der voornaamste eigenschappen, waarover we in onze vakschool ons mogen verheugen, is, dat niemand het beneden zich acht, zelf het vuilste werk te verrichten, zooals bijv. de huiden krabben in de looierij. Ieder die den natuurlijken afkeer van iederen Filipino voor handenarbeid kent en zijne voorliefde voor een baantje als onderwijzer of gouvernante, zal hierin zeker een grooten vooruitgang zien. Wij trachten hen steeds beter te doen begrijpen, dat een flink ambacht een man even hoog plaatst in de maatschappij als de vrije beroepen en dat zij door hun handenarbeid evenveel eer en voorspoed zullen genieten als de anderen en zelfs nog meer bijdragen tot de welvaart van hun land.

Een bizondere zorg wordt in de middelklassen aan de talen besteed om ieder leerling uit te rusten met een voldoende kennis van Engelsch, Spaansch en Ilocaansch: het meest verspreide van de verschillende Maleische dialecten van Noordelijk Luçon.

Als we dit alles beschouwen, is het dan te verwonderen, dat onze katholieke missieschool het vertrouwen en de sympathie geniet zoowel van de vreemdelingen als van de inwoners, zoodat het getal leerlingen tot over de 300 geklommen is?

Maar de weldadige invloed van deze school doet zich niet alleen in Baguio gevoelen, doch strekt zich ook verder uit. Want aan deze school is ook een College of Internaat verbonden, waar we de meest belovende jongens opnemen uit de talrijke lagere scholen, die de Missionarissen van Schent in de heidensche Bergprovincie hebben opgericht.

Als die kinderen hunne dorpsschool af hebben, volgen ze hier in Baguio de Middelbare en Hoogere School. Wanneer zij dan naar hunne verschillende stammen terugkeeren, zijn zij zeer goed onderwezen in godsdienst, wetenschappen en ambachten en zullen zij ook door hunne meer beschaafde manieren een grooten invloed op hunne stamgenooten weten uit te oefenen en hen voor de beschaving en den godsdienst meer toegankelijk maken.

De instandhouding van dit college weegt als een zware last op onze missie, vooral sedert de oorlog de giften heeft verminderd.

Ik heb echter de vaste hoop, dat het H. Hart ons zal ter hulp komen en ons eenige goede gaven zal doen geworden, waardoor wij in staat zullen zijn, niet alleen om het bestaande te behouden, maar zelfs uit te breiden, om zoo spoedig mogelijk van het wilde Igorottenvolk een werkzaam en beschaafd volk te maken.

Op die wijze zullen we een afdoend antwoord gegeven hebben op de vraag, of de onbeschaafde Igorotten vatbaar zijn voor handenarbeid en zal eens te meer bewezen zijn, dat de katholieke missie-arbeid bij de wilde stammen ook beschavingswerk is.

De Positie van den Nederlandschen Onderwijzer.

Er is behoefte aan onderwijzers. In de naaste toekomst zal het gebrek aan onderwijzers, nog grooter worden.

In sommige kringen van onderwijzers, teleurgesteld door de nieuwe salarisregeling, worden voorstellen gedaan om de opleiding tot onderwijzer stop te zetten. Men zou dus de ouders krachtig willen ontraden hun kind onderwijzer te laten worden.

De schaduwzijde der salarisregeling voor enkele categorieën van hen die reeds onderwijzer zijn, is voor het publiek zwart genoeg gemaakt, dat wij ook wel de lichtzijde mogen toonen voor degenen, die onderwijzer willen worden.

Een onderwijzer, die volgens nieuwe wet is opgeleid en op 22de jarigen leeftijd een bijakte haalt, is aanstonds benoembaar aan een ULO school, waar voorloopig de behoefte aan personeel nog grooter zal zijn dan aan een gewone school, en verdient dan f 2900. Van zelf stijgt hij met de jaren in salaris tot f 4400.

Wordt hij aan zulk een school benoemd tot hoofd, dan wordt zijn salaris op 44 jarigen leeftijd f 5000 of 5100. Met nog twee akten erbij f 5300. Hierbij is niet gerekend de door hem te ontvangen kindertoetoelage.

Aan een avondschool voor vervolg onderwijs zou hij zich gemakkelijk een bijverdienste van f 300 kunnen verzekeren.

Dat door verschillende onderwijzers aan een winstgevende bijbetrekking in de avonduren de voorkeur gegeven worden boven het geven van vervolgonderwijs, laten we buiten bespreking.

Met een behoorlijk gezin brengt hij het in deze situatie tot een inkomen van rond f 6000.

Bij de toekomstige ontwikkeling van het onderwijs kan redelijk verwacht worden, dat zulk een betrekking volstrekt geen uitzondering zal zijn.

Wordt men geen hoofd, ook niet van het vervolgonderwijs, dan zal het salaris een f 800 lager blijven.

Indien iemand, na geslaagd te zijn in het onderwijzersexamen, niet meer studeert voor een bijakte, aan een gewone lagere school steeds werkzaam blijft, geen hoofd wordt, na den middagschooltijd niets meer doet, gehuwd is, zonder kinderen, brengt hij het van zelf na 23 dienstjaar tot f 3800. Hij begint op 20 jarigen leeftijd met f 2150.

In kleinere gemeenten worden genoemde bedragen met 4%, in de kleinste met 8% verminderd.

Hierbij is niet te vergeten, dat verlies van betrekking voor een onderwijzer zoo goed als niet voorkomt en dat zijn pensioen op 65 jarigen leeftijd verzekerd is, waarvoor door hem geen premie wordt betaald.

Regelen voor den Eerlijke Journalistiek.

Het tijdschrift „America" geeft de regelen, welke HARDING, de aanstaande president der Ver. Staten als hoofdredacteur van zijn blad voor zijn medewerkers gaf.

1. Bedenk, dat er aan iedere quaestie twee kanten zijn. Geef ze beide. Wees waar. Geef de feiten.

2. Fouten zijn onvermijdelijk, maar streef naar juistheid. Ik lees liever één juist geval, dan honderd half-ware.

3. Wees fatsoenlijk, wees fair, wees edelmoedig.

4. Argumenteer, maar boks niet.

5. Er is in ieder iets goeds. Breng het goede naar voren en kwets niet zonder noodzaak de gevoelens van wie ook.

6. Geef in het verslag van een politieke vergadering de feiten, vertel het verloop, zooals het geweest is, niet zooals je zoudt willen dat het was geweest.

7. Behandel alle godsdienstige zaken met eerbied.

8. Als het maar eenigszins kan worden vermeden, breng dan nooit schande over een onschuldige echtgenoot of kind door de misdaden of tegenspoeden van een verwant.

9. Leid het blad zoo, dat het in elk huis kan binnenkomen zonder de onschuld van een kind te kwetsen.

Aldus Harding.

Ontwerp-Verordening op de Danspartijen.

VOORLOOPIG VERSLAG.

Algemeene beschouwingen.

Algemeen verklaarde men zich gaarne bereid mede te werken tot maatregelen, welke zouden kunnen strekken tot het beteugelen van onordelijke of zedeswetseende danspartijen.

Verscheidene leden meenden echter, sterker nog: hielden er zich van overtuigd, dat het doel door het onderhavig ontwerp beoogd in geenen deele zal worden bereikt. Noch de thans voorgestelde, noch welke andere wettelijke voorschriften ook, zouden, volgens deze leden, feitelijk iets kunnen uitrichten, zoolang men er niet in slaagt het peil van ons politiecorps belangrijk te verhoogen.

Onder de tegenwoordige omstandigheden zouden de voorgestelde bepalingen geen ander gevolg hebben, dan de ordelijke en fatsoenlijke burgers, voor wie wettelijke bepalingen niet noodig zijn, in hunne vrijheid te belemmeren.

Eenige leden hadden voornamelijk bezwaar tegen het ontwerp, omdat daardoor plotseling opkomende danspartijen door onvoorziene bijeenkomsten op clubs of societeiten onmogelijk zouden worden gemaakt.

Een groot bezwaar achtte men voorts—en dit vrij algemeen—den eisch van het ontwerp, dat er voor de daarin aangeduide danspartijen *vergunning* vereischt wordt. Onder de bedoelde danspartijen vallen toch alle danspartijen, die door meer dan één persoon gezamenlijk gegeven worden, dus ook fatsoenlijke danspartijen van de volksklasse en ook alle pic-nics, club-danspartijen enz. van de meer gegoeden. Zoover nu wenschen vele leden niet te gaan.

Dergelijke onschuldige en volkomen toelaatbare uitspanningen mochten niet van den goeden wil of het persoonlijk inzicht van welke autoriteit ook afhankelijk worden gesteld.

Voor wat de collectieve danspartijen van de volksklasse aangaat, merkten deze leden op, dat het dansen ongeveer de eenige uitspanning is, welke die klasse heeft; in de vrijheid daartoe behoort zij niet te zeer belemmerd te worden.

Tegenover en naast vorenstaande beschouwingen werd door verschillende leden aangevoerd, dat, waar dit ontwerp de strekking heeft, ontdekte leemten aan te vullen, zij niet konden aannemen, dat het in de bedoeling van het Bestuur kan liggen gewone danspartijen, waar het over het algemeen fatsoenlijk en net pleegt toe te gaan, ook maar in het minst te belemmeren of tegen te gaan. Was dat wel het geval, dan zouden ook zij hun stem aan dit ontwerp moeten onthouden.

Het ontwerp richt zich dan ook, volgens de leden hier aan het woord, slechts tegen de uitwassen, die al gemeen worden afgekeurd, en dient daarom niet onvoorwaardelijk te worden afgewezen.

Aan de bedenking, dat de eisch van eene vergunning voor collectieve danspartijen te ver gaat, kan gemakkelijk worden tegemoet gekomen door in het ontwerp niet van eene vergunning, maar overal van eene kennisgeving van de belanghebbende partij te spreken. Daardoor wordt het hoofddoel n. l. dat de politie kennis zal krijgen van de plaatsen, waar er danspartijen aan den gang zijn, even goed bereikt.

Voorts zou er eene uitzondering kunnen worden gemaakt voor de plotseling opkomende danspartijtjes, b. v. door wettelijk erkende societeiten en clubs buiten de verordening te laten.

Het meeste heil, het meest nuttig effect van de voorgestelde verordening verwachtten de leden aan het woord van de bepalingen van art. II, waardoor toch voorkomen wordt, dat de bewoners van éénzelfde buurt geregeld in hun rust gestoord worden door danspartijen in hetzelfde huis, de eigenlijke danshuizen dan, waartegen dit ontwerp zich wil richten.

In dit verband gaven deze leden in overweging art. 30*d* zoodanig te wijzigen, dat de danspartijen als hier bedoeld niet langer mogen duren dan tot 3 uur 's morgens.

Artikelen.

Ad art. 30a.

Zooals reeds in de algemeene beschouwingen aangegeven, had men bezwaar tegen den eisch: vergunning voor bedoelde danspartijen. Betoogd werd, dat indien er in plaats van „vergunning" van „kennisgeving" gesproken kon worden, er veel in de verordening verzacht is.

Waar men van meening was, dat de grondoorzaak voor nrs. 2 en 3 van artikel 30*a* gezocht moet worden in het zooveel mogelijk verminderen van den overlast, welke buren ondervinden van danspartijen in het algemeen, werd geoordeeld dat hiervoor reeds voldoende gewaakt wordt door artikel II Nrs. 2 en 3 van artikel 30*a* zouden dan—aldus de leden hier aan het woord—in verband hiermede, gevoegelijk kunnen vervallen.

Ad. art. 30b.

Gevraagd werd of het niet wat al te ver ging ook de deelnemers aan de onderhavige danspartijen te straffen. In elk geval vond men het noodig het Bestuur in overweging te geven dit niet te doen plaats hebben voor die danspartijen, welke in strijd met artikel 30*a* gehouden of gegeven worden.

Ad. art. 30c

Behalve dat men ook in dit artikel, even als in alle andere, liever van „kennisgeving" in plaats van „vergunning" gesproken zag, werd ook de vraag gesteld of er overwegend bezwaar tegen zou bestaan den in dit artikel gestelden leeftijd van 18 jaren voor personen, die tot de danspartijen in kwestie mogen worden toegelaten, te verlagen en te brengen op 15 jaren.

Ad. art 30d

De meening werd uitgesproken, dat het voldoende zou zijn een uur te stellen, waarop de danspartijen moeten eindigen. 3 uur in den morgen kwam daartoe geschikt voor. De menschen kunnen dan beginnen zoo laat als zij willen.

Ad art. 30e.

Omtrent dit artikel waren de meeningen verdeeld. Men achtte het gevaarlijk de beoordeeling van het al of niet plaats hebben van „ongeregeldheden, wanordelijkheden, rumoer of burengerucht" aan onbevoegden over te laten.

Ad. art. 30f.

Nog sterker dan bij het vorige artikel koesterde men hier de vrees voor ondoordachte handelingen. Wie zal moeten uitmaken of de hierbedoelde danspartijen in strijd met deze keur gehouden worden?

Bij dit en het vorig artikel werd opgemerkt, dat soortgelijke bedenkingen zich niet zoozeer richten tegen deze bepaling, doch veeleer tegen de politie in het algemeen.

Ad. art. II.

Zooals reeds in de algemeene beschouwingen aangevoerd, koesterde men de beste verwachtingen van dit artikel.

Enkele leden vonden „ten hoogste eenmaal in een kalendermaand" wel wat al te weinig. Zij zagen hier graag staan „eenmaal in de week".

Weer anderen wilden dit artikel zoodanig geredigeerd zien, dat éénmaal in de week voor dezelfde persoon, doch éénmaal in de maand om in hetzelfde huis te dansen mogelijkheid werd geopend na kennisgeving.

Ten slotte werd door enkele leden medegedeeld, dat naar hunne meening een groote stap in de gewenschte richting gedaan zou worden, door het instellen van gouvernementswege van openbare dansgelegenheden, waar onder de noodige contrôle met goede muziek op nette wijze gedanst kan worden.

Vanzelf zal men dan op aangename wijze de danspartijen, waartegen deze keur zich richt, langzamerhand doen verdwijnen.

NASCHRIFT DER REDAKTIE:

Eindelijk na bijna een jaar talmens is de *Memorie van Antwoord* op het voorstel tot wijziging van de *Algemeene Politiekeur* van 1917, speciaal wat de danspartijen betreft, door den Kol. Raad onder handen genomen.

De lezing van dit antwoord wekt wel eenige bevreemding. Men krijgt wel den indruk dat een groot deel onzer Raadsleden van oordeel is, dat het dansen tot een der noodzakelijkste levensbehoeften behoort der Curaçaosche bevolking, en dat (op te maken uit te aanteekening bij art II) het *wekelijksch* organiseeren van een danspartij in een Curaçaosche familie verre van buitensporig te noemen is.

Sommige leden van den Raad gaan nog verder. Zij schijnen zelfs van meening te zijn, dat er eigenlijk nog veel te weinig gedanst wordt en dat daarom, zooals op het slot blijkt, het eerst *„een groote stap in de gewenschte richting zou zijn*, zoo er *van gouvernementswege openbare dansgelegenheden* werden ingesteld, *waar onder de noodige contrôle, met goede muziek, op nette wijze gedanst kan worden.*

Daar is vroeger uit den Raad een klacht opgegaan, dat de openbare gezondheidsdienst hoe langer zoo meer zijn grijparmen uitsloeg en alles onder zich zocht te trekken. Doch zou men nu niet tot de vraag gerechtigd zijn, of er nu werkelijk voor ons Gouvernement niets beters te doen valt, dan zelf als balletmeester te gaan optreden? Of wil men zich in het oog der geheele wereld bespottelijk gaan maken?

Maar men zal zeggen dat de bedoeling *alléén* is, dat er dan *met goede muziek, onder de noodige controle, op nette wijze* gedanst kan worden.

Maar één van tweeën. Of wel men gaat van de veronderstelling uit dat op die „openbare dansgelegenheden van gouvernementswege" het *per se ordelijk* en *netjes* toegaat en dan is geen contrôle gewenscht, nog sterker, „dergelijke onschuldige en volkomen toelaatbare uitspanningen mogen niet van den goeden wil of het persoonlijk inzicht *van welke autoriteit ook* afhankelijk worden gesteld", zooals bij de *algemeene beschouwingen* gezegd wordt. Met andere woorden, daar mogen de autoriteiten met hun vingers afblijven.

Of wel een tweede veronderstelling is mogelijk. Er zou toch ook wel een kans bestaan, dat er op dergelijke openbare dansgelegenheden van gouvernementswege wel eens *niet* ordelijk kon toegaan. Doch dan moet er contrôle zijn. Maar nu heeft de Raad, (althans verschillende Raadsleden) te voren (*bij art 30 e en f*) zoowat het heele politiekorps als „onbevoegd" gequalificeerd om beoordeeling van „ongeregeldheden, wanordelijkheden, rumoer en burengerucht" (art 30 e) aan hen over te laten. Zoodat dan de Procureur Generaal en Commissaris Appel (nog pas voor zijn ijver en trouwe dienstvervulling door de koopmansstand bij zijn jubilé gehuldigd) zoowat als de eenigen boven alle verdenking overblijven, om daar als voldoende betrouwbaar op wacht te mogen staan.

Zeker, ook wij zijn van oordeel dat ons politiecorps nog lang niet op peil staat en wel een reorganisatie noodig heeft. Maar men degradeert het *verre beneden alle peil*, wanneer men welken politieagent dan ook niet eens in staat zou achten om te beoordeelen of er „ongeregeldheden, wanordelijkheden, rumoer of burengerucht" plaatsvinden.

Gebeuren deze ook niet *buiten* danspartijen? En wanneer er hier of daar voor de deur of in de buurt van de woning van een raadslid vechtpartijen, wanordelijkheden e. d. plaats vinden, zou dan niet elk Raadslid een politieagent een uitbrander geven, wanneer deze maar eenvoudig bleef toekijken en daar niet zoo spoedig mogelijk een eind aan maakte? Dus dan worden ze wel bevoegd verklaard.

De danspartijen, waartegen deze verordening zich alleen keert, zijn uitwassen, zijn wilde, woeste tooneelen van brooddronkenheid en lage passielust, die onder geen enkel opzicht verdienen door een wetgevend lichaam vergoelijkt, in bescherming genomen of zelfs geduld te worden.

Sinds bijna 50 jaar is de Slavernij in onze kolonie afgeschaft. Laten wij er veeleer een eer in stellen ook dit laatste treurige, heidensche, Afrikaansche overblijfsel, dat nog aan den slaventijd herinnert, met wortel en tak uit te roeien. Dan eerst zal men kunnen zeggen te hebben meegewerkt om onze lagere bevolking tot een hooger peil van beschaving te hebben opgevoerd.

Het zou onverantwoordelijk zijn deze uitwassen,, die een schande zijn voor onze maatschappij, te laten voortwoekeren, alleen om de denkbeeldige vrees voor een fanatisme, dat zich misschien ook tegen „onschuldige en volkomen toelaatbare" dansavonden ten huize van fatsoenlijke families zou keeren.

NOG MEER LICHT GEWENSCHT.

Zaterdagmiddag, toen het vorig nummer onzer courant reeds verzonden was, werd een vliegend blad door de stad verspreid, dat tot titel droeg: OPEN BRIEF AAN DEN HEER PRAKKEN, *Adm. v. Financien*, dat onderteekend was door DR. MOLLER.

Wij drukken het hier in zijn geheel af:

Daar de officieele mededeelingen, gepubliceerd door den Administrateur van Financiën in het extra nummer van de „Curaçaosche Courant" van Maandag, 24 dezer, mij niet van mijn standpunt hebben kunnen afbrengen zoo krachtig mogelijk te moeten protesteeren tegen de onwaardige en onwettige wijze van toepassing van de verordening op de Buitengewone Inkomstenbelasting, meen ik mijne opvatting nader te moeten toelichten.

Gaarne had ik gezien, dat de A. v. F. de zeer duidelijke artikelen van de verordening op de B. I. in zijne medeelingen had opgenomen, waardoor het voor het publiek, voor wie het extra nummer van de C. C. bedoeld was, niet moeilijk zou zijn geweest te begrijpen, dat er raar werd omgesprongen met de toepassing van de bedoelde verordening.

Die artikelen mogen hier volgen, ter redresseering van het verzuim.

P. B. 1918, No. 7. 2

VERORDENING tot heffing van een buitengewone inkomstenbelasting.

Art. 1.

Onder den naam van buitengewone inkomstenbelasting wordt eene belasting geheven wegens de vermeerdering van inkomen of winst sedert het uitbreken van den oorlog, onverschillig of die vermeerdering al dan niet een gevolg is van den oorlogstoestand.

Art. 2.

Belastingplichtig wegens vermeerdering van inkomen zijn:

A. in de kolonie wonende personen.

B. de buiten de kolonie wonende personen, die persoonlijk of door gemachtigden of als commanditair vennoot, in de kolonie een beroep of bedrijf uitoefenen.

Art 7.

Als vermeerdering van inkomen wordt beschouwd het bedrag, waarmede, blijkens den aanslag in de inkomstenbelasting, het belastbaar inkomen over eenig jaar te boven gaat het belastbaar inkomen naar hetwelk de aanslag in die belasting over het jaar waartoe de eerste Augustus 1913 behoorde, is geregeld.

Bij de berekening van de vermeerdering wordt het belastbaar inkomen, naar hetwelk de aanslag over het jaar waartoe de eerste Augustus 1913 behoorde is geregeld, naar beneden afgerond tot een veelvoud van honderd gulden.

Art. 9.

Ten aanzien van personen als in art. 2 bedoeld, wier belastingplichtigheid in de inkomstenbelasting is aangevangen op of na 1 Mei 1914, wordt, behoudens de bepaling van het tweede lid van dit artikel, als vermeerdering van inkomen beschouwd het bedrag waarmede hun inkomen het bedrag van f 2 500,— te boven gaat.

Is de belastingplichtigheid ontstaan door vestiging in de kolonie, dan wordt de vermeerdering geschat.

Ik meen dat zelfs een schoolkind hieruit moet lezen, dat ik, als Nederlander in deze kolonie wonende, val onder de bepalingen der B. I. V. en dat ik dus mijn aanslag conform de verordening moet betalen. Maar datzelfde schoolkind zal uit die bepalingen ook lezen, dat een ieder, hij moge zich vóór of na 1914 hier hebben gevestigd (art; 9, laatste lid), evenals ik, verplicht is de belasting te betalen.

Mijn aanslag behoeft niet te worden getoetst aan de Ministerieele Missive, zooals de A. v. F. doet. Mijn aanslag en die van alle anderen, moet aan de Verordening op de B. I, getoetst worden. Deze toetsing aan de Ministerieele Missive is alleen noodig, wanneer er vrijstellingen, buiten de verordening om, gegeven worden.

Het zal den A. v. F. wel bekend zijn, dat wij volgens geschreven wetten en verordeningen geregeerd worden en niet volgens ministerieele aanschrijvingen. In dergelijke aanschrijvingen kan de Minister hoogstens zijne opvatting kenbaar maken, nooit met de bedoeling, dat zijne meening boven de wet zal komen staan.

Uit de officieele mededeelingen van den Administrateur blijkt duidelijk, dat de Minister van Kolonien alleen zijne opvatting van de zaak gegeven heeft en geen uitdrukkelijk bevel. Alleen wanneer dit laatste geschiedt was, zou men wellicht in twijfel kunnen verkeeren of al dan niet rekening daarmede gehouden moet worden.

Maar wat blijkt wel uit de mededeelingen van den A. v. F.

1. dat aan een bepaalde categorie van personen, tegen de zeer duidelijke bepalingen der verordening in vrijstelling van de betaling van de buitengewone inkomstenbelasting is verleend;

2 dat dus gehandeld is geheel in strijd met art. 170 R. R., dat geen privilegie in het stuk van belastingen toelaat.

3· dat de A. v. F. zelf, door de de bijzondere toepassing der verordening, vrijliep van de betaling der belasting;

4. dat de strekking van de officieele mededeelingen niet bedoeld was om aan te toonen, dat de mij opgelegde aanslag juist was; maar dat zij meer ten doel hadden eene poging om de eigenaardige toepassing der verordening op de B. I. goed te praten;

5 dat door die bijzondere toepassing het doel der verordening, die alleen wat geld voor de koloniale kas beoogde bij elkaar te krijgen, geheel op zij is gedaan en de nood van de koloniale kas niet in die mate verholpen werd als beoogd werd met de verordening.

De Curaçaosche bevolking is zeer terecht zeer verontwaardigd over de ongelijkheid, waarmede de buitengewone belasting verordening is toegepast en heeft van haar ontevredenheid ondubbelzinnig blijk gegeven door hare uitstekend geslaagde betooging van 19 Januari j. l. De bevolking vertrouwt dan ook, dat de Koloniale Raad voor de gelijkheid van rechten alhier zal opkomen op eene wijze die algemeene betooging waardig.

Hetgeen in de officieele mededeelingen volgt na de nieuwe zin beginnende met "Na de uitspraak van den Kantonrechter ...." enz. acht ik geschikt voor een slechte bladvulling van een provinciaal blaadje en dus geen behandeling waardig.

PH. F. DE HASETH MOLLER.

Tot zoover de *Open brief* van Dr. MÖLLER.

De schrijver erkent hier zonder omwegen, dat hij zijn aanslag in de B. I. B., conform de verordening, betalen moet. In ons eerste artikel over deze aangelegenheid „Gisting" van 22 Januari, deelden wij mede, dat DR. MOLLER op dien bewusten Woensdag 19 Januari aan den Ontvanger verklaarde dat het bedrag van zijn aanslag op één der Banken gedeponeerd lag. Dit weten wij uit zekere bron. Of het er echter *nu* nog ligt, kunnen wij niet zeggen. Voor zoover wij weten, is het echter nog niet aan den ontvanger ter hand gesteld.

Het optreden van Dr. Moller krijgt nu weer een eenigszins ander karakter.

Op den 19 Januari trad meer zijn protest tegen, en weigering tot betaling van zijn *persoonlijken* aanslag in de B. I. B. op den voorgrond.

Nu begint Dr. M. eerst zijn eigenlijke kruistocht tegen de ongelijke en onrechtvaardige toepassing van deze belastingwet. Hij eischt gelijke toepassing voor iedereen. Geen bevoorrechting of vrijstelling voor bepaalde personen of categoriën van personen. De *persoonlijke* kwestie (de eigen aanslag) treedt nu geheel op den achtergrond.

Wij moeten erkennen, dat deze tweede phase ons veel sympathieker is dan de eerste. Zoolang ze zuiver zakelijk gehouden wordt en vrij van alle politieke of andere vreemde tendenzen, die de eigenlijke zaak vertroebelen en niet anders dan schaden kunnen, zien wij er geen enkele reden in om aan deze beweging onze sympathie te ontzeggen.

Doch wanneer Dr. Moller wil optreden als de ridder voor recht en gelijkheid, dan moet hij zijn eigen positie zoo zuiver en nobel mogelijk houden en alle hartstocht en opwinding zoowel van zich zelf als van vrienden en raadgevers buitensluiten.

Wat het eerste punt betreft, zal die positie terstond boven alle verdenking van persoonlijk voordeel of egoïsme enz, uitsteken, indien hij den oorspronkelijken persoonlijken kant dezer kwestie geheel uit de wereld helpt, door zonder uitstel zijn aanslag te betalen. En wel om de volgende redenen.

Deze aanslag is billijk of niet. Zij is billijk, want Dr. M. erkent nu, dat deze aanslag geheel en al overeenkomstig de verordening is. Dus waarom dan *niet* betalen? Geen enkele belastingwet laat, tot staving van de juistheid van mijn aanslag, vergelijking toe met andere personen, die te hoog of te laag of niet zijn aangeslagen. Dit kan aan de juistheid van mijn persoonlijken aanslag absoluut niets afdoen. Voor die anderen kan dat alleen een reden om te doleeren of tot verheugenis geven, waar ik verder persoonlijk eigenlijk niets mee te maken heb. Is zijn eigen aanslag dus betaald, dan is alle persoonlijk belang van zelf buitengesloten, dan is hij in werkelijkheid een onbaatzuchtig en nobel strijder voor het gezond beginsel:

Gelijke toepassing der wet voor iedereen.

Politieke hartstocht en opwinding het systematisch kweeken van afkeer en scheiding tusschen groepen en partijen zijn slechte raadgevers, die de goede zaak schaden en in verdenking brengen en de geheele beweging op zijpaden en kronkelwegen doen afdwalen.

Voor ons is het ware licht in deze zaak nog niet ontstoken.

Dit verwachten wij eerst *ná* het antwoord van den Gouverneur op de vragen van den Heer Winkel, en den naderen uitleg van de zonderlinge wetsinterpretatie van den Minister.

De aanleiding van de geheele twist en al de verdeeldheid zien wij in de inmenging en beslissing van den Minister, die dien bewusten ambtenaar (Ph, VAN DER BREGGEN) van belasting vrijstelde. Eigenlijk is de beslissing van den Minister nog veel zonderlinger.

Wij hebben het nog nergens gelezen of geschreven gezien. Doch het is hier van zoo algemeene bekendheid, dat men wel van een publiek geheim kan spreken. En daarom zien wij er geen bezwaar tegen, ter juister beoordeeling dezer aangelegenheid, het neer te schrijven. Zooals ons ter oore kwam, heeft de Minister dezen ambtenaar niet in den eigenlijken zin vrijgesteld van de *buiteng. Ink. Bel.*, heeft hij geen principieele oplossing gegeven van deze kwestie, doch heeft aan dezen ambtenaar een *gratificatie* geschonken, die *even groot* was als zijn aanslag in de belasting. Dat is een echt Jantje van Leiden, om zich van de zaak af te maken. Het is een mysterieus Delphi-orakel, waar-

van de beteekenis voor *Zweideutung* vatbaar is.

Na deze opmerkingen op den *Open brief* zetten wij ons verslag over het verder verloop dezer aangelegenheid voort.

Dienzelfden Zaterdag avond had ten 8 uur de aangekondigde zitting van den Koloniaalen Raad plaats, waarvan wij in ons vorig nummer reeds spraken.

In deze zitting waren met den Voorzitter 10 leden aanwezig.

De Voorzitter deelde mede, dat deze zitting belegd was, zooals in de vorige Vergadering was overeengekomen, ter behandeling van het voorstel WINKEL om nadere inlichtingen te vragen omtrent de wijze waarop de Verordening op de *Buitengewone Inkomsten-belasting* hier is toegepast.

Terstond daarna verkreeg de Heer Winkel het woord.

Nog uitvoeriger dan de vorige maal verhaalde de Heer Winkel al het voorgevallene op Woensdag 19 Januari (zie ons artikel *Gisting* in het nummer van 22 Januari van ons blad). Met bijzondere nadruk liet spreker daarbij uitkomen, dat de meest „vooraanstaande" „zeer hooggeplaatste mannen onzer samenleving, de geheele handel, menschen van allerlei rang en stand" aan die betooging hebben deelgenomen, zoodat er wel van een eensgezinde uiting van ontevredenheid tegen de wijze van toepassing en uitvoering der Verordening op de Buiteng. Ink. Belasting kan gesproken worden.

Ook de *Mededeelingen* van den heer PRAKKEN (in ons vorig nummer afgedrukt) besprak de heer Winkel. De grief, die spr. tegen dit stuk had, was, dat nergens uit bleek, dat het ook de meening van den Gouverneur uitdrukte, of met zijn machtiging of voorkennis gepubliceerd was.

Ten slotte stelde de Heer Winkel voor aan Zijn Exc. den Gouverneur omtrent de volgende punten nadere inlichting te verzoeken.

1o. Volgens het schrijven van den Gouv. aan den Raad van 2 Febr. 1920 no. 463 (zie ons Hoofdartikel in ons vorig nummer) was aan den Inspecteur der belastingen opgedragen, om niemand in de Buitengew. Ink. Bel. aan te slaan, die in 1913 *niet* in de *gewone* Cur. Ink. bel. was aangeslagen, in afwachting van het antwoord van den Minister, wat toen nog niet bekend was.

Zijn die personen, na ontvangst van dit ministerieel schrijven, in die Buiteng. Ink. Bel aangeslagen? En vielen onder de personen, die voorloopig nog niet werden aangeslagen, ook *alle* personen, welke in 1913 niet in de gewone ink. bel. waren aangeslagen?

2o. Is er bij den aanslag in de B. I. B. rekening gehouden met de meening van den Minister van Koloniën omtrent de personen, wier belastingplichtigheid door *vestiging* ontstaan is, en zoo ja, zijn dan ook *alle* personen, die volgens den uitleg van den Minister *niet* in de termen vielen voor een aanslag, ook vrij gebleven?

3o. Zijn ook de lichamen, eerst na 1 Mei 1914 hier gevestigd, op grond van 's Ministers uitleg van aanslag in de B. I. B. vrij gebleven?

De Heer WINKEL verzocht verder dat ook aan den Raad overgelegd zou worden de geheele inhoud van de missieve van den Minister, waar in diens opvatting van de toepassing van de B. I. B. is neergelegd en de gronden, die den Raad van Beroep bewogen den aanslag te vernietigen van den Ambtenaar bedoeld in het schrijven van den Gouverneur op 2 Febr. 1920 No. 463.

Ter verduidelijking voegde de Heer W., op een vraag dienaangaande van den Voorzitter, er nog bij, dat hij met de missive van den Minister bedoelde het antwoord van den Minister, dat volgens het schrijven van den Gouverneur op 2 Febr. nog niet ontvangen was.

Toen de Heer W. zijn rede geeindigd had, werd door geen der leden hierover het woord noch stemming gevraagd, zoodat daarmede het voorstel van den Heer Winkel was aangenomen en de Vergadering afgeloopen was.

Zooals licht te begrijpen is, was er een talrijk publiek opgekomen, om deze Raadzitting bij te wonen.

Berichten uit de Kolonie.

Een drenkeling.

Maandag morgen vond men op den hoek der Handels- en Ruyterkade het lijk van een man in het water drijven. Uit het water opgehaald bleek het een zekere Rudolf Balentin te zijn, afkomstig van Sta Rosa, doch sedert eenige jaren reeds in de Punda verblijvend. Waarschijnlijk was hij 's avonds te voren bezig zijn de met visschen, (want de hand hield den vischlijn nog vast) door een duizeling bevangen in het water gevallen. Dienzelfden avond had hij nog een boodschap naar zijn zuster gestuurd, dat hij van plan was naar het hospitaal te gaan, omdat hij zich reeds sedert eenigen tijd niet wèl gevoelde.

Bonaire.

De vorige week zijn de plantages Bolivia, Columbia en Fonte n op Bonaire, van de zoutmaatschappij te Amsterdam voor de som van f 57.000 in eigendom overgegaan aan den Heer C. Craane.

De Amerikaansche oorlogsboot.

Sedert Maandag is de Amerikaansche oorlogsboot *San Francisco*, die met 3 andere kleinere schepen hier Dinsdag z. s. verwacht werdt, reeds in draadlooze verbinding met ons kuststation.

Alg. Nederl. Verbond.

Naar wij vernemen heeft ook de Heer H. J. C. BODENBURG HELLMUND deze week ontslag genomen als lid van het Groepsbestuur *Nederl. Antillen* van het A N V., zoodat er nu 6 vacatures zijn. Alleen de Heeren ONE EIJBERS, H. J. PERRET GENTIL en MENKMAN zijn nog overgebleven als bestuursleden. Binnenkort zal er dus een verkiezing plaats vinden voor 6 nieuwe leden.

Van de zijde der leden zijn ook dezer keer geen lijsten van candidaten bij den Secretaris ingeleverd, zoodat het Bestuur zelf een candidatenlijst zal opmaken.

Ten afscheid.

Zooals men weet, heeft DR. EVERTSZ, Ondervoorzitter van den Koloniaalen Raad, tegen het einde van het zittingsjaar, wegens zijn a. s. vertrek uit de kolonie zijn ontslag als Raadslid ingediend.

In de zitting van 15 Januari ll. waarin de Raad van dit ontslag officieel kennis kreeg, zeide de Voorzitter, de Heer A. G. STATIUS MULLER:

„Van deze gelegenheid wil ik gebruik maken om eenige woorden te spreken naar aanleiding van het verzoek om ontslag van onzen Ondervoorzitter.

Ik wensch te releveeren de waar devolle adviezen, welke wij vooral in de Afdeelingen en nog meer in het bijzonder, wanneer het ging over sanitaire onderwerpen, van Dr. Evertsz mochten krijgen. De Raad zal zeker, vooral bij dergelijke onderwerpen, de voorlichting van Dr. Evertsz zeer missen.

Ik wensch Dr. Evertsz toe, dat het hem ook na zijn heengaan uit den Raad steeds wel zal blijven gaan.

Hierop bedankte de heer Dr. Evertsz den Voorzitter voor de tot hem gerichte woorden.

Tout comme chez nous.

Zaterdag 18 Dec. werd voor de Rotterdamsche Rechtbank behandeld de belastingzaak tegen A. W. HEIJKOOP, wethouder van Rotterdam, niet verschenen, die geweigerd had het beschrijvingsbiljet A voor de personeele belasting dienstjaar 1920 in te vullen.

De belastingambtenaar verklaarde de verschillende malen daarom gevraagd te hebben, doch was telkens zeer onheusch behandeld. De wethouder had verklaard geen tijd te hebben zich met dergelijke dingen bezig te houden.

De Rijksadvocaat, mr. Van Dalsum, eischte f 100 boete.

De Officier van Justitie, mr. Rombach, concludeerde toewijzing van de vordering en vroeg bij niet-betaling der boete deze te vervangen door 30 dagen hechtenis.

Op den dag der uitspraak 30 Dec. werd de beschuldigde veroordeeld tot f 60 boete, subs. 10 dagen hechtenis.

De Standard Oil Co.

Woensdag middag is hier in onze haven binnengeloopen de *John Worthington*, de eerste groote Amerikaansche tankboot met een lading van 20.000 ton stookolie van de *Standard Oil Co.* voor de firma S. E. L. MADURO & SONS alhier.

Het schip metend 23,190 M³ kwam van Bayonne (New-Yersey,) onder bevel van kapitein E. LAKE.

Het schip is gisteren morgen naar Tampico vertrokken, en gaat van daaruit naar Valparaiso.

Zooals men weet, heeft de firma Maduro reeds sedert ruimen tijd 2 groote tanks op de werf *Motet* gebouwd, die als reservoirs voor deze stookolie moeten dienen. Elk dezer tanks heeft een inhoud van 5000 ton. De concurrentie tusschen de *Curaçaosche Petr. Mij.* en de *Standard Oil Co* is dus begonnen.

Gestrand.

De vorige week Vrijdag morgen is in de Paardenbaai van Aruba gestrand de Colombiaansche goelet *El Paso* op de punt van het Rooi-zand-eiland in de Paardenbaai. De goulet kwam tegen 's middags 2 uur weer vlot.

Ons Scheepvaartverkeer.

Het *Boletin Comercial* publiceerde deze week een intereessant lijstje van stoombooten die op Donderdag 3 Februari in onze haven lagen.

	Naam	*vlag*	*bruto inhoud:*
1.	*Bay Leaf*	(Eng.)	23.929 M³
2.	*John Worthington*	(A.)	23.190 „
3.	*Nessian*	(Eng.)	17.760 „
4.	*Caracas*	(Amerik.)	8.176 „
5.	*Canadian Adventurer*	(Eng.)	5.855 „
6	*Maracaibo*	(Am.)	5.015 „
7.	*Aurora*	(Holl.)	4.814 „
8.	*Carisco*	(Am.)	2.625 „
9.	*Mérida*	(Am.)	1.777 „
10.	*Diana*	(Holl.)	1.752 „
11.	*Maracay*	(Am. yacht)	1.528 „
12.	*Lima*	(Holl.)	1 484 „
13.	*Doewa*	(Holl.)	1.484 „
14.	*Toetjoe*	(Holl.)	1.435 „
		Totaal	100.842 M³.

De drie laatste zijn kleine olietankbooten van de *Cur. Ptr. Mij.* Na den middag kwam nog als No. 15 de *Berenice* (Holl.) binnen van 5.387 M³ inhoud, en de tankboot *Satoe*, terwijl de *Travers* (Ven.) en de *Fuerte* (Ned.) reeds geruimen tijd in onze haven liggen. In het geheel dus 18 booten. Men zou hier nog als No. 19 kunnen bijvoegen de Zweedsche boot *Nautic*, die dienzelfden dag de *Fuikbaai* binnenliep, om een lading fosfaat in te nemen.

Examencommissie.

Tot leden van de commissie voor het afnemen van de onderwijzers examens gedurende 1921 zijn door den Gouverneur benoemd de Heer MEERDINK, Inspecteur van het Onderwijs, als lid en Voorzitter en verder de volgende dames: Mejuffr. M. C. TEN BOSCH en Mevrouw J. S. G. HAAYEN-SPIT en de Heeren F. J. A. JANSEN, G. LANDHEER, W. A. MIMPEN en H. SCHOLTENS KZN. en tot leden-plaatsvervangers Mej. M. C. SLOTHOUWER en de Heeren A. HERMUS en H. J. VOOREN.

Officieele berichten.

Aan den heer R. D. de S. Arends is wegens vertrek van het eiland Bonaire, eervol ontslag verleend als Secretaris van den Voogdijraad op dat eiland, en in diens plaats is benoemd de heer J. M. S. van Eps.

Aan den tijd. derden kommies 2e klasse G. S. van Bruggen is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den agenten van politie 2e klasse B. Emers en R. Plantijn is tot herstel van gezondheid ieder 14 dagen verlof verleend.

Aan den gouvernements-geneeskundige in deze kolonie H. E. Oduber is op grond van tienjarigen onafgebroken dienst een jaar verlof verleend.

Aan den 1sten commies ten postkantore C. van den Berge is op grond van tienjarigen onafgebroken dienst een jaar verlof verleend.

Aan Celestina Reyna, loodsgezel, tevens oppasser aan de quarantaine plaats alhier is op zijn verzoek eervol ontslag uit s lands dienst verleend.

Aan den agent van politie 2e klasse W. Hoogkamer is tot herstel van gezondheid drie weken verlof verleend.

De heer M. Gerstl is definitief benoemd tot gouvernements-geneeskundige belast met den haven- en quarantainedienst alhier, tevens Directeur van de quarantaine-inrichting.

Aan den hoofdagent van politie J. A. van Bruggen is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend.

J. H. Harms is definitief benoemd tot havenmeester en loods aan de Paardenbaai op Aruba.

In de Commissie tot het afnemen in 1920 der examens bedoeld bij artt. 30, 31, 32, 33 en 42 der Onderwijsverordening zijn benoemd: de Inspecteur van het onderwijs tot lid en voorzitter en tot leden de volgende in alphabetische volgorde genoemde dames: Mej. M. C. ten Bosch en Mevr. J. S. G. Haayen-Spit, en de heeren F. J. A. Jansen, G. Landheer, W. A. Mimpen en H. Scholtens Kzn. en tot leden-plaatsvervangers Mej. M. J. Slothouwer en de heeren A. Hermus en H. J. Vooren.

Aan den tweeden beambte alhier R. R. Muskus is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Voor reizigers naar New-York.

Uit New-York meldt men aan de „*Daili Mail*" dat de Amerikaansche autoriteiten krachtig optreden tegen de gewapende misdadigers. Het hoofd der politie te Chicago heeft in een dagorder aan zijn manschappen gezegd: „Doe geen moeite bandieten en roovers te arresteeren, wanneer gij hen bij het bedrijven eener misdaad betrapt, doch schiet dadelijk dood."

Deze politie-commissaris heeft een „vliegend" escadron politie in snelle auto's opgericht en gaat er prat op dat sedert zijn optreden op 11 Nov. j.l. de politie te Chicago gemiddeld twee bandieten per week dood schoot en dat die strenge maatregel doeltreffend is gebleken.

De burgermeester van New-York heeft eene waarschuwing doen verschijnen, waarbij elk, die geld of geldswaarden heeft over te brengen aangemaand wordt vergunning aan te vragen voor het dragen van een revolver, omdat er op dit oogenblik een golf van misdaad over de stad gaat. Hij wijst er op, dat op het oogenblik er een groot leger van misdadigers is, die er niet tegen op zien van welke middelen dan ook gebruik te maken. Een menschenleven heeft voor hen geen waarde bij hunne pogingen om zich op ongeoorloofde wijze te verrijken.

Reizigers naar New-York kunnen daar rekening mee houden en alvast een revolver aanschaffen en een cursus gaan volgen in het schijfschieten.

Betonspaarbouw.

Sedert eenigen tijd wordt in Nederland een geheel bijzonder systeem van woningbouw toegepast, n.l. dat van den geoctroieerden betonspaarbouw.

De muren van het gebouw worden opgetrokken van zetvormige gewapende biemsbetonplaten. De bewapeningen van deze platen steken met een ringvormig einde even buiten de platen uit, zoodat door middel van staafjes, die door deze ringen gestoken worden, alle platen vlug aan elkaar bevestigd worden.

Door den eigenaardigen vorm van de platen, worden kokers en spouwmuren gevormd. Op de plaats, waar de kokers zullen gevormd worden, wordt vooraf eens bewapening op gesteld. Deze kokers dienen, na vulling met gietbeton, als dragende constructiedeelen van het gebouw. Hierdoor wordt het dure bekistinghout, wat anders voor beton-constructie noodig is, vermeden.

Ter oplegging van de vloer- en zolderbalken wordt een rondloopende gewapendbeton balk gemaakt.

Het vlakke dak met overstekende luifel wordt ook van een eigenaardige constructie gevormd, namelijk uit een samenstel van vlakke en gebogen platen, welke komen te rusten op vooraf gereed gemaakte betonbalkjes.

De heele woning wordt dus een werk van gewapend beton zuilen en liggers. Daar door de platen tusschen dat beton constructie-werk overal spouwmuren worden gevormd, wordt de koude en warmte goed buiten de woning gehouden.

Hiermede is een der middelen gevonden ter voorziening in den volks- en middenstandswoning-nood. Het systeem van den geoctroieerden betonspaarbouw bevordert snel bouwen van huizencomplexen.

De Spijker-non-stop-rit.

Zaterdag morgen, 27 Nov. te 12 ure des middags, ving in Holland voor de Nijmeegsche garage *Mol* de Spijker-non-stop-rit over een afstand van 30.000 K.M. aan. De rit werd verreden op het traject Nijmegen-Sittard, dat 110 K. M. lang is, reed van K. M.-paal 0.7 te Nijmegen tot K. M. paal 22.2 te Sittard. De te beproeven Spijkerwagen was een nieuw project van Trompenburg, (Hollandsch fabrikaat) en wel een 6 cyl., boring en slag 93 bij 135, met een rendement bij 2200 toeren van 70 P. K.

Loopt een wagen onafgebroken 30.000 K. M., een afstand, die gelijk staat met ¾ gedeelte van den aarde-omtrek, dan is wel onomstootelijk bewezen, dat een dergelijke automobiel deugt. Dit nu zou men met den Spijker auto beproeven. Tijdens het bijvullen van benzine, olie en water, bij het eventueel verwisselen van banden, moest de motor in actie blijven. Men had hier dus te doen met een onvervalschten non-stop-rit. Trouwens: de K. N. A. C. zond 4 controleurs en een hoofdcontroleur om de prestaties van den Spijker te boekstaven. In overleg met genoemde leidende organisatie was ook een maximum snelheid van 40 K.M. vastgesteld, zoodat deze toer geenszins kon ontaarden in een jakker-rit. Dit laatste hield tevens in, dat men zich in de te passeeren dorpen en steden aan de maximum snelheids-bepalingen moest houden.

De Spijker-zes-cylinder beeindigde Dinsdag 4 Januari onder groote belangstelling zijn tocht van 30.000 K.M., die den 27en Nov. l.l. begonnen werd en had dus 36 dagen had geduurd.

De motor moest eenige malen worden stopgezet voor gebroken klepveeren, terwijl bij een dezer stops van de gelegenheid gebruik werd gemaakt om de Bosch-magneet te herstellen en tweemaal, om het benzinefilter schoon te maken. Er werden in totaal 22 banden gebruikt.

Zeldzame plechtigheid.

Morgen avond zal onder het Lof in de St. Annakerk te Otrabanda een plechtigheid plaats vinden, die maar hoogst zelden voorkomt. Alsdan zal door Mgr. *Vuylsteke* met alle plechtigheid van het kerkelijk ritueel de nieuwe klok worden ingezegend, die de Zeer Eerw. Pastoor J. Gijlswijk onlangs van Holland heeft meegebracht.

Koloniale Raad.

Wijziging van art. 265 en 477 van ons Wetboek van Strafrecht.

Memorie van antwoord.

Het deed ondergeteekende genoegen, dat de afdeelingen zich algemeen met het ontwerp konden vereenigen.

De voorgestelde bepalingen zullen, als zij in werking getreden zijn, naar behooren worden gehandhaafd en bij verbaliseering van strafbare feiten zal ook een vervolging worden ingesteld.

Ook naar het gevoelen van het Bestuur kan tegen veehouders, die in tijden van droogte niet in staat zijn hun vee het noodige levensonderhoud te verschaffen, te dier zake geen veroordeeling worden uitgesproken.

Naar aanleiding van hetgeen in in het Voorloopig Verslag voorkomt aangaande de zoogenaamde Gouvernements-beweerplaatsen, moet worden opgemerkt, dat, ook als het slachtvee zich daar bevindt, de eigenaars of rechthebbenden gehouden zijn voor het levensonderhoud te zorgen, op welker verplichting de aandacht der betrokken personen meer dan eens is gevestigd. En wat de bewaarplaatsen zelf aangaat: er bevinden zich hoegen op, waaronder ongeveer 20 koeien (dus vrijwel het geheele aantal dat als regel tegelijk wordt aangebracht) kunnen staan, zoodat het vee steeds onder het overdekte gedeelte een plaats kan vinden. Van dierenmishandeling in den ruimsten zin van het woord kan, naar het oordeel van het Bestuur, hier niet gesproken worden. Als de voorgestelde bepalingen in werking zijn, zal, waar er termen zijn, streng opgetreden en een strafvervolging ingesteld worden. Overigens moet worden medegedeeld, dat het Bestuur verplaatsing der bewaarplaatsen overweegt.

Willemstad, den 29n. Januari 1921.

De Gouverneur van Curaçao,

O. L. HELFRICH.

Buitenland.

Amerika ook naar Rome.

We lezen in het „Handelsblad."

Volgens den correspondent van de „Morningpost" te Washington is er een streven der Iersch-Amerikaansche roomsch-katholieken aan den gang, betwelk zich groepeert om Senator Harding en welke vèrreikende politieke gevolgen kan hebben. Zekere voorname en invloedrijke Iersch-Amerikanen, oefenden n.l. pressie uit op Harding om hem ertoe te bewegen, zijn goedkeuring te hechten aan de benoeming van een Amerikaansch gezant bij het Vaticaan. De correspondent herinnert eraan, dat enkele jaren geleden dit denkbeeld niet ter sprake kon worden gebracht, en zoo al, geen ernstige overweging zou hebben gevonden ten gevolge van de gevestigde politiek van Amerika om politiek en geloof niet met elkaar te vermengen. Harding echter, aan wien de zaak reeds is voorgelegd, is volgens den correspondent bereid een gezant te benoemen, zoo de publieke meening er zich vóór verklaart. De correspondent kondigt aan, dat de pers dezer dagen aan dit vraagstuk wel haar aandacht zal wijden. Harding kan echter niet overgaan tot de benoeming van een gezant, zoolang het Congres de post niet formeel geschapen heeft.

Intusschen is de meening onder de Iersch-Amerikanen niet onverdeeld.

De correspondent weet verder mede te deelen, dat zoo Amerika een gezant bij het Vaticaan benoemt, verwacht wordt dat het Vaticaan een nuntius te Washington aanwijst, die rechtstreeks toegang tot den president zal hebben.

Ten slotte meldt hij dat begin van het volgend jaar een agent der republikeinen naar Rome zal gaan om zich te vergewissen van het standpunt van het Vaticaan. Deze agent, die geen officieele positie zal innemen en uitsluitend op eigen gezag zal optreden, is reeds benoemd. Het is een Amerikaan van Engelsch-Iersche afstamming, van gematigde inzichten, een man van hooge stand, ding en bekend wegens zijn takt en diplomatieke bekwaamheid.

Uit Marion, in Ohio, wordt gemeld, dat Harding, de toekomstige president der Vereenigde Staten, sprekend voor een Christelijke vergadering, in den waren zin des woords een geloofsbelijdenis afgelegd heeft. Hij verklaarde nadrukkelijk, dat hij alle moeite doen zal om op elk gebied de Goddelijke voorschriften na te komen, om op deze wijze de plichten, welke zijn nieuwe functie hem oplegt, te vervullen. Hij wees met klem op het ontbreken van een Christelijken geest in het verdrag van Versailles.

„Er zullen nooit tusschen de staten goede, gelukkige betrekkingen kunnen bestaan," zeide hij, *„zoo de naties ze niet baseeren op de kennis Gods."*

Denemarken en het Vaticaan.

Wat betreft de komst van den protestantschen koning van Denemarken te Rome, is het door den vorst aangevraagd bezoek aan Paus Benedictus XV ingewilligd. Zijne Heiligheid heeft den koning ontvangen Woensdag 15 December, om half vier. De audiëntie had plaats met de vorstelijke eerbewijzen.

Wijl Denemarken geen diplomatieken vertegenwoordiger heeft bij den H. Stoel, ging de koning voor zijn bezoek aan het Vaticaan van uit het Deensch Gezantschap bij den koning van Italië (dus Deensch gebied).

De verstandhouding tusschen den Paus en den koning van Denemarken is steeds zeer gunstig geweest. Meer dan eens heeft de Paus gedurende den oorlog zich gewend tot dezen vorst, voornamelijk om zijn tusschenkomst in te roepen ten gunste van die personen, die in de macht der bolsjewiki waren.

Koning Christiaan zal de derde souverein zijn, die door Benedictus XV ontvangen wordt. Vóór dezen ontving de Paus den president der Vereenigde Staten en den president van Brazilië. Ondertusschen is reeds aangekondigd de komst van den koning van België en reeds eenigen tijd spreekt men van een bezoek van den koning van Spanje.

Een Pijpleiding.

Men is thans in Frankrijk bezig met den aanleg van de groote buis, die industrieele petroleum, geschikt tot het stoken onder stoomketels, z.g.n. marout, moet brengen van de haven te Le Havre naar Parijs. Deze leiding zal tweehonderd K.M. lang worden en een meter onder de aarde worden gelegd. De dikte der buis is binnen gemeten ruim 25 centimeter.

Onderweg komen op verschillende punten inrichtingen om de olie te verwarmen daar de marout anders te dik zou worden om geregeld weg te vloeien.

Deze dienen tevens als stations, waar de olie kan worden afgetapt voor gebruik ter plaatse of in den omtrek.

Er kan op die wijze 3500 ton per dag worden vervoerd met zeer geringe kosten en bijna geen arbeid.

Machines, die in den oorlog dienden om loopgraven te maken, zullen de groote vore ploegen, waarin de buis moet worden gelegd.

Een deel van het materiaal is reeds uit Amerika aangekomen.

De spoorwegmaatschappijen zijn reeds bezig, locomotieven voor het stoken met dikke olie in te richten en verschillende fabrieken doen hetzelde met hun ketels.

De pijpleiding moet 100 millioen francs kosten, doch zal enorme besparing geven en maakt voor een groot deel der industrie stakingen van mijnwerkers tot een onschuldig spelletje.

Wat ook iets waard is.

Nu de waarheid aan 't licht komt.

Eindelijk vernemen we nu eens precies hoe het stond met de Duitsche duikbooten in den oorlog.

Er werd toen veel verteld over getallen van aanbouw en groote verliezen, welke laatste van Duitsche zijde geregeld werden ontkend.

Maar die ontkenning blijkt nu onwaar te zijn geweest.

De Duitsche regeering heeft thans de officieele cijfers bekend gemaakt. Daaruit blijkt, dat Duitschland op 1 Augustus 1914 den oorlog inging met 28 duikbooten, waarvan de grootste typus (U 27 en U 28) 675 ton waterverplaatsing, een equipage van 28 man en 6 torpedo's bezaten. Gedurende de rest van 1914 werden nog drie booten gemaakt, terwijl in 1915, 62 nieuwe booten werden afgeleverd. Daarvan bezaten 30 stuks een waterverplaatsing van 790 ton, terwijl 32 booten, de zoo genaamde zeevlooien, welke voor de Vlaamsche kust hadden te opereeren, van zeer bijzondere constructie waren en slechts 127 tot 168 ton groot waren.

In 1914 gingen 5 en in 1915 20 onderzeebooten verloren door vijandelijke maatregelen.

In 1916 werden slechts 95 nieuwe booten afgeleverd, met een maximum waterverplaatsing van 860 ton met 10,5 c.M. kaliber kanon. Daartegen over staat een verlies van 30 booten. Het jaar 1917 (begin van den onbeperkten duikbootoorlog) bracht 103 nieuwe booten, waaronder van 1500 ton, waartegenover 72 verloren staan, terwijl 1918 tot aan den wapenstilstand nog 81 booten aangebouwd werden, waarvan het grootste type een waterverplaatsing van 2158 ton bezit. Er gingen in dat jaar echter 80 onderzeebooten verloren. De aanbouw van nieuwe booten was dus bijna gelijk aan het verlies aan schepen.

In Augustus 1918 bestelde de Marine 400 booten tegelijk: het bleek toen echter te laat te zijn.

Vette baantjes.

Nog al eenig opzien heeft de vaststelling der salarissen bij den Volkenbond te Genève en het internationaal Gerechtshof in den Haag gewekt. Aan dezen grooten boom zijn evenredig groote vruchten gehangen.

De secretaris-generaal, Sir Eric Drummond krijgt een salaris van 600.000 frcs., zijn onder-secretarissen elk 200.000 frcs., evenveel als de officiëele tolk, de heer Montone. De minste klerk heeft 25 000 fr.

Tout le monde touche là dedans, zegt een Fransch blad. Het is helaas onvertaalbaar. Of de heer Montone moet daartoe kans zien.

De leden van het internationaal gerechtshof in den Haag krijgen ieder 15.000 gulden, terwijl hiernevens de president, die in Den Haag woont, een jaarlijksche toelage krijgt van f 45000, de vice-president en de andere rechters ontvangen voor elken dag, dien zij in functie zijn, respectievelijk f 150 en f 100. De rechters-plaatsvervangers hebben geen vast tractement, doch voor elken dag dien zij in functie zijn, f 150 Bovendien krijgen allen vergoeding voor reiskosten voor zich en hun huisgezin en behalve de president, f 50 per dag, dien zij in Den Haag doorbrengen voor verblijfkosten.

Deze salarissen worden nog aanmerkelijk verhoogd, doordien zij zijn vrijgesteld van iedere belasting. Mocht in eenig land toch belasting er van geheven worden, dan betaalt de Volkenbond dit onmiddelijk terug.

Een valsche voorstelling.

La Croix bevat een artikel, waarin een onwaarheid wordt rechtgezet, die in Frankrijk ijverig wordt gecolporteerd en dus elders ook wel in de pers als onomstootelijk zal terecht komen.

Bij de bespreking van het gezantschap bij het Vaticaan heeft niet alleen Briand, de half-getemde Kerk vervolger, maar ook abbé Lemire, en dit was nog gevaarlijker, gezegd, dat Paus X z.g. de Scheidingswet had veroordeeld tegen 't advies van alle Fransche bisschoppen, die voor aanvaarding zouden zijn geweest.

Abbé Lemire ging zelfs zoover met te beweren dat het Vaticaan zou zijn „in verwarring gebracht" door politici, die daartoe naar Rome waren gegaan.

Dat de H. Stoel een zoo gewichtige beslissing zou nemen op grond van praatjes en zonder onderzoek, is op zichzelf al onaannemelijk.

Maar nu toont de *Croix* met verschillende getuigenissen van bisschoppen aan, dat het geheele episcopaat op twee na in denzelfden zin adviseerde als de beslissing van den Paus luidde.

De zaak is van veel belang, wijl het gezantschap nog in den Senaat moet worden behandeld.

En vermoedelijk zullen de radicalen daar ook wel weer trachten als voorwaarde voor de hervatting der betrekking te stellen, dat het Vaticaan de Scheidingswet als rechmatig erkent.

Wat zeker niet zal en ook wel niet kan geschieden.

Het woord van een Bisschop.

Onlangs had Mgr. Korum, bisschop van Trier (Duitschland) zich gewend tot de landbouwers, om althans voor armen en weezen, ziekenhuizen en andere weldadigheidsinstellingen landbouwproducten af te staan voor lage prijzen of als geschenk.

Thans lezen we het resultaat van dezen oproep: 12000 centenaar aardappelen, groenten enz. zijn bijeengebracht.

Wanneer er Geloof is, kan zelfs in deze samenleving het egoïsme worden getemd.

Ierland.

Zoo heeft dan ten slotte Ierland zijn zelfbestuur. De wet op *Home rule* is ook door het Hoogerhuis aangenomen.

Wanneer deze zelfde wet tien jaren geleden aan Ierland ware aangeboden, zou die met gejuich zijn aanvaard, thans kijkt men er wantrouwend op neer. Een sterk bewijs hoe staatsmanswijsheid eischt om tijdig te handelen en niet te wachten tot het te laat is.

Want in dien tijd is de verbittering over 't eeuwenlang verdragen onrecht doorgegloeid en tot slotte in vlammen uitgeslagen.

Een groot deel der Ieren vertrouwen deze wet niet meer, noch de bedoelingen, waarmee ze wordt gegeven: ze zien er een nieuwen val strik in, geen poging om recht te doen.

Een vorstelijke schenking.

Volgens het katholieke persbureau *Kipa* heeft de weduwe van den wagonfabrikant Gormuily, te Chicago in Noord-Amerika, die dezer dagen overleden is in haar testament een som van 2½ millioen dollar vermaakt aan katholieke kerken, scholen en weldadigheidsstichten, o.a. is 300 000 dollar gelegateerd aan het Noord-Americaansche college in Rome.